

REDACCIÓ :

Josep Pallach
26, Rue Constantinople, PARIS (8^e)

ADMINISTRACIÓ :

Antoni Iborra
13, Rue Bassano, PARIS (16^e)

C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

Preu de l'exemplar : 15 francs.

Suscripció l'any : 150 francs.

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

LA DARRERA PALLASADA

Durants uns quants dies tota la premsa internacional ha viscut pendent de les noves de Madrid. La visita de l'almirall Sherman, que comentem en un altre lloc del periòdic, coincidí oportunament amb una sèrie de rumors assegurant la imminent « liberalització » del règim franquista. I les vestals periodístiques de la premsa democràtica (!) americana, que han descobert Maquiavel i s'han deixat enredar per Stalin, feren escarafalls davant la manca de realisme britànic, incapaç de copsar la significació d'aquest gran esdeveniment que entraña un canvi de ministres a l'Espanya franquista.

Finalment les muntanyes han parit : una colla de ratolins-ministres succeïxen als antics, ja suficientment engruixats. Que quedi ben clar : no hi ha res de canviat en l'aparell governamental feixista amb el qual cerca aliar-se l'enviat del Sr. Truman. Suances, el ministre d'Indústria i Comerç que patia mania de grandeses, ha estat la víctima d'una operació que tendeix únicament a fer veure que es satisfaran certes condicions econòmiques expressades per l'ambaixador americà en el seu discurs de Barcelona. De democratització política, ni parlar-ne. El germà de Franco, que deu aburrir-se en aquest Portugal vaticanista de Salazar cercarà distraccions prop de les pin-up americanes. I res més.

Ahuc però des del punt de vista econòmic, expressem el nostre escepticisme. La pretesa liberalització de l'economia espanyola és impossible, mentre Franco i Falange continuïn al poder. L'enorme aparell parasitari feixista, que xucla la riquesa del país, resta ben representat al nou govern. Girón, Fernández Cuesta, Castiella i Salgado són falangistes notoris. La xarxa afamadora dels controls, que endogala l'activitat econòmica i que és el miller paravent de la corrupció i del llatrociní, continuarà florent. Ben ximples haurien d'ésser els banquers americans per vessar-hi els dòlars que aniria a engruixir les fortunes particulars dels magnats del règim !

I com que si bé cada dia estem més convençuts dels errors de la política internacional americana, no pensem que els capitalistes malgastin els diners, no creiem que es realitzi el miratge exterior que ha portat a Franco a executar aqueixa darrera pallassada : obtenir una abundant ajuda econòmica dels americans.

Fallat doncs aquest objectiu, resta la finalitat interior de la maniobra. Dissocier l'ample front d'oposició que avui ja avança tots els sectors de la vida po-

lítica i social espanyola : des dels monàrquics fins als socialistes i sindicalistes ; dels burgesos fins als obrers i als pagesos.

Les vagues de Març i Abril han esverat l'Església i la burgesia, les quals han sentit clarament la feblesa de l'aparell estatal falangista, mal falcat damunt d'un abim de misèria i de desesperació precipi a totes les explosions. La oposició dretana — fins aleshores verbal i esmortida — cerca ara trobar la fórmula que permeti un canvi sense violències i que compti amb un mínim de recolzament popular. Es aquesta oposició la que intenta adormir de nou Franco amb aquest canvi aparent d'equip governamental.

Però la voluntat de revolta ja s'ha enfonsat pregonament en la consciència de les masses populars. La seva eficàcia la prova el propi Franco. La misèria i les llargues hores de treball, la immoralitat i el mercat negre continuaran. Tot el que aconseguiran els americans és que ara els obrers espanyols els en facin di-

rectament responsables. L'acció vaguística pot reprendre, malgrat la repressió, quant les forces de l'Interior ho considerin oportú. I és doncs molt difícil que les forces de dreta, ara que han sospesat l'existència de la puixança popular, acceptin de nou la trista aliança que els ofereix aquest general feixista que ja no té ni l'exceusa de l'anti-comunisme per a cobrir les seves ambicions.

La darrera pallassada del general Franco està doncs destinada a fracassar tant en el pla internacional com en l'interior. Ha de significar, al contrari, en el terreny general de l'acció anti-franquista, una nova etapa d'intervenció decidida i assenyada de Catalunya, finalment preparada per a menar-la a terme. Catalunya, que inicià el combat amb les vagues de Març, pot prendre'n avui la direcció. Units els partits i les organitzacions catalanes, coordinada l'acció de l'Exili i la de l'Interior, el nostre poble ha de saber aprofitar el fracàs que coronarà la maniobra franquista per a fer-ne la darrera habilitat d'un règim que ja ha esgotat tots els recursos.

QUI ENREDA A QUI? L'ALMIRALL I EL GENERAL

Malgrat el net advertiment dels governs europeus, el departament de la Guerra americà, ha decidit, per primera vegada, entaular converses oficials amb el règim feixista que domina actualment Catalunya i tot Espanya. L'Almirall Sherman — cap de les operacions navals de la flota americana — s'ha entrevistat doncs amb el general Franco i, segons el corresponal de United Press, ha plantejat oficialment el problema de les bases militars americanes a la península.

La cosa és suficientment greu perquè pesem els mots i perquè cerquem l'explicació d'un gest que ha provocat una evident tensió en el si de l'Aliança occidental. La reacció britànica ha estat violentíssima i la francesa no li va al darrera. " El govern britànic no únicament s'oposa a l'admissió d'Espanya al Pacte Atlàntic, ans encara a qualsevol associació més estreta d'aquest país amb un dels signataris del Pacte. " Els punts de vista angles i francès han estat clarament expressats pels respectius ambaixadors a Washington. Prenem nota del fet i continuem afirmant la nostra confiança en la prudència dels governs eu-

ropeus, que, cada dia més constitueixen la única garantia que el P.A. no serà simplement l'instrument de l'imperialisme americà sinó el que ha d'ésser : l'aparell defensiu de la democràcia.

Però prenem nota també de la tossuderia americana. Ja no pot explicar-se únicament per estupidesa, com tants i tants gests polítics d'aquests governants poc preparats per les responsabilitats que la feblesa europea els ha carregat indegudament.

A què obeeix doncs el gest de l'almirall Sherman ? Per poc intel·ligents que siguin els observadors americans a la Península, és impossible que ignorin les repercussions polítiques dels fets de Març i d'Abril, i que no hagin senyalat al Departament d'Estat que constitueixen un cop que, a la curta o la llarga, ha d'ésser mortal per la dictadura de Franco.

Es que s'ha intentat doncs, expressament, apuntalar la dictadura d'aquest trist personatge i l'imperi del mercat negre falangista ?

Sinceramente, no creim que aquest sigui l'objectiu de la maniobra americana.

Franco intentarà treure profit d'aquestes converses, i si pot les utilitzarà per a consolidar el poder que trontolla, però això és la conseqüència i no l'objectiu de la política americana, la qual s'ha mogut pels seus propis interessos i no emportada per l'afany altruista d'ajudar el règim més corromput del món.

I si advertim que això succeeix precisament en un moment internacional que marca probablement un apacigament de la tensió existent fins ara, no podem atribuir aquesta urgència desplaçada dels americans a la situació exterior. A què doncs atribuir-la?

Senzillament, a aquest fet que els americans saben que Franco se sent amenaçat i que està disposat a fer concessions, totes les concessions als Estats Units. Mentre que, i d'ací la urgència, el règim que l'ha de succeir i que disposarà de l'assentiment del país, de cap de les maneres acceptaria aquesta venda sense condicions que avui volen efectuar els falangistes. Els americans volen comprar barat, i per això s'adrecen al venedor que està a punt de liquidar, traïnt de nou els interessos del seu poble.

Del 3 d'abril del 1948 fins al 15 d'abril del 1951 França ha encaixat, en concepte del Pla Marshall, per valor de 608 mil milions de francs que han servit a la modernització de l'utilitatge industrial i agrícola, a la reconstrucció de l'estatge i dels transports, a l'elevació del nivell de vida del poble francès. Unes xifres semblants valen pels demés països europeus. Es que algú ignora que un règim democràtic a Espanya tindria dret a reclamar la part d'ajuda exterior que la presència del general Franco ens ha impedit obtenir, i que aquesta ajuda exterior — a la qual tenim dret — seria la garantia d'una associació amical i no imposada?

Però Franco, naturalment, no pot reclamar-la. I espré d'haver impedit l'entrada d'Espanya al Pla Marshall ara cedix, per quinze cèntims, el que no li pertany, segellant així la ruina del país, perquè ni d'aquesta venda traurà cap profit.

No sabem encara què resultarà d'aquestes converses iniciades entre militars que fan d'homes d'affers. Ens temem que constituirà un mal negoci per tots dos costats. Comprar barat no vol pas dir comprar bé — i hi ha certes coses que no es poden vendre, que es posen en comú amb els amics, però que es defensen aferrissadament contra els enemics i els explotadors. D'altra banda vendre barat condueix a la fallida; i el general Franco que té qualitats de negociant hauria de saber-ho.

Per la part que ens toca, ja hem dit que Catalunya no reconeix cap dels compromisos que puguin contreure's per aquest règim d'ocupació inhumana i miserable. Només ens cal avui repetir-ho serenament, amb la consciència tranquil·la que ens dona la fe en el nostre poble i la seguretat de representar-lo totalment en aquesta qüestió.

Catalunya i tot Espanya, si se li donen les degudes garanties econòmiques, polítiques i socials, estarà segurament disposada a associar-se als països democràtics per organitzar la defensa d'un existènt moral i material que primer ha de posseir. De cap manera es considera lligada per un trist afer de xantage en el qual els venedors i els compradors menyspreen igualment les normes més elementals de la decència. Que s'ho tinguin per dit els dos apressats mercaders del nostre territori: l'almirall i el general.

ANIVERSARI MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

19 DE JULIOL

Un altre aniversari d'exili i d'opressió. Franco ja no gosa celebrar obertament aquell 18 de Juliol, en el qual uns quants homes, emposos per l'enveja, encenien una baralla en havia de morir la flor d'una generació sacrificada. Ara Franco ho celebra obscurament, d'amagat, com si temés que d'un costat i de l'altre de les trinxeres que separaren aquella joventut, s'accessin els fantasmes i li demanessin compte de la victòria.

La victòria? Trista victòria la d'aquesta Espanya endogalada i miserable, oferta als encants de la vida internacional, venent-se al guanyador, representada per uns homes sense honor que han baratat adhuc els propis principis! Tet era mentida: les faramalles de « l'imperio » i de la « Era triunfal », « la Cruzada » i el verbalisme « Jcsé-Antonià ». Resta ara un immens bassal de sang, un abim d'odi i de crueltats, i la necessitat ineludible de desfer-se d'aquesta trepa de miserables que explota Catalunya i que han intentat destruir-ne l'essència.

Els ja no celebren el 18 de Juliol. Nosaltres recordem el 19. No per celebrar-lo, car l'experiència ens ensenya que no s'ha de festejar mai cap guerra, i molt menys una guerra civil. El recordem perquè per nosaltres evoca — més enllà dels propis errors, per damunt de les passions que desfermà l'allau feixista — tota la fé, tot el coratge d'un poble que sense armes, plantà cara a una agressió que no havia cercat. I que es mugué per un ideal noble i humà, de fraternitat i de llibertat.

Fòrem els vençuts, és cert. Els vençuts de la intervenció estrangera, els vençuts de la covardia internacional, els vençuts de les maniobres totalitàries d'un i altre costat que mesos després encenien la guerra mundial. Però avui recordem amb fe aquella desfeta que culminà amb un darrer sobresalt per afirmar la nostra voluntat d'independència.

I això ens dona força per a no guardar per nosaltres sols aquesta fé. Per adreçar-nos a tots aquells homes de bona voluntat avui decebuts per la victòria feixista; a tots aquells enganyats per la Gran Mentida que Bernanos ja denuncià el 1937 i cferir-los, nosaltres — els aparentment vençuts — el que els — aparentment vencedors — no han pogut mai ofrenar: una reconciliació autèntica que permeti dreçar, per damunt de la Guerra Civil, una Catalunya agermanada i pròspera, de Treball, de Justícia i de Llibertat que ja ha començat a marcar de nou el camí a tots els pobles d'Espanya.

Qué volen els occidentals ?

LA PAU O LA GUERRA ?
LA DEMOCRACIA O EL FEIXISME

Estem segurs que els pobles, preferel·len la Democràcia i desitgen la Pau.

Com també, que els grans capitalistes prefereixen el feixisme i accepten la guerra.

La paraula decisiva, la tenen la Internacional Socialista i la Federació Mundial de Sindicats Lliures.

Reunió del Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya

El Consell General del Moviment Socialista de Catalunya convoca la reunió del Consell de Coordinació, que tindrà lloc a Tolosa els dies 22 i 23 de Setembre.

Ordre del dia

Overtura de la reunió pel President de la Secció de Tolosa.

Constitució de la Taula de Discussió.

Discussió de la proclamació. Lectura de propostes i esmenes.

Nomenament de les comissions.

Discussió del Report del C. G. : problemes orgànics, polítics i sindical.

Conclusions de les comissions.

Elecció del nou Consell General.

Clausura.

La reunió tindrà lloc a la sala del Cafè Boriús i començarà a les 9 del matí. Tots els companys del Moviment, poden assistir-hi, personalment o amb mandat de la secció a la qual pertanyen. Cal que es posin en contacte amb el company Bueso, secretari de la Secció de Tolosa, per les qüestions d'allotjament a la localitat. A Bueso. 58, Allée des Demoiselles. Toulouse (H.G.).

ADMINISTRACIO

Acusem rebut de les següents quantitats : A. M., de Toulouse, 500 ; J. E., de Aulon, 1000 ; J. A., de Lyon, 1.500 ; F. T., de Nevers, 300 ; Secció de Bordeaux, 1.100 ; B. J., de Bordeaux, 500 ; P. J., de Bordeaux, 100 ; R. G., de Bordeaux, 200 ; E. A., de Bordeaux, 200 ; J. R., de Bordeaux, 500 ; S. T., de Bordeaux, 500 ; P. P., de Bordeaux, 1.100 ; J. M., de Oloron, 500 ; M. E., de Lorient, 500 ; F. G., de Villedieu, 100 ; J. S., de Paris, 1.000 ; Secció de Venezuela, 3.500 ; Amics de Mexic, 8.750.

Catalans !

Socialistes !

Adjunt a aquest número trobareu el manifest que els nostres companys de l'Interior han distribuït per milers el 18 de Juliol.

El règim franquista està greument ferit i cerca a corre-cuita una ajuda exterior i noves fórmules de subsistir.

L'acció a l'Interior és l'arma eficaç que tenim per a combatre'l. L'heroisme dels nostres companys ens donarà finalment la victòria.

Ajudeu-les ! Contribuiu a la subscripció permanent d'ajuda !

Envieu els vostres donatius per la nostra premsa !

DOCUMENT adreçat pel Moviment Socialista de Catalunya

al C.O.M.I.S.C.O. amb motiu de la creació de la Internacional Socialista

Heus ací el Document que el M.S.C. ha adreçat a la Internacional demanant el lloc que li escau en la nova formació socialista.

El Moviment Socialista de Catalunya s'adreça al C.O.M.I.S.C.O. demanant el lloc que li pertoca en aquesta assemblea socialista internacional. No ignorem que és criteri del C.O.M.I.S.C.O. no acceptar més d'una representació per estat constituït, però tampoc no ignorem que aquesta regla no ha estat seguida quan les circumstàncies han aconsellat admetre més d'una representació.

En el nostre cas, les raons per que el M.S.C. s'incorpori a la Conferència socialista internacional són tant o més dignes d'ésser tingudes en compte, que els antecedents coneguts. En comptes d'estimular les rivalitats i de portar la confusió, contribueixen a aclarir els problemes nacionals de la Península Ibèrica que resten dissimulats sota la màscara d'un unitarisme rigid, tan superficial com estèril. El « Partido Socialista Obrero Español », digna representació de les masses proletàries espanyoles, ha intentat reconèixer aquest fet, constituint-se en Federacions Regionals, que volien configurar la diversitat ètnica, social i política de l'Estat Espanyol. Però malgrat la visió realista dels emponents fundadors del P.S.O.E., Catalunya, el poble més industrial de la península, el de més consciència proletària, s'ha mantingut pràcticament absent del P.S.O.E., car els febles grups locals que hi adheriren eren gairebé totalment constituïts per immigrants d'altres regions d'Espanya. Això fou causa de lamentables desviacions del proletariat català i creà la interpretació errònia segons la qual el caràcter català era incompatible amb el Socialisme.

La constitució de la Unió Socialista de Catalunya feu patent la inconsciència d'aquestes suposicions. Nombrosos grups de treballadors i d'intel·lectuals catalans s'afiliaren a la U.S.C., i el seu òrgan de premsa, « Justicia Social », exercí una forta influència damunt de la opinió pública catalana. Si es té en compte que la naixença de la U.S.C. es produí durant el període culminant del sindicalisme apolític i anarquitzant, els progressos ràpids d'aquest partit ens expliquen clarament perquè el socialisme espanyol no pogué arrelar mai en terra catalana.

Aquesta lliçó fou igualment compresa pel general Primo de Rivera la dictadura del qual es demostrà implacable envers la U.S.C. fins a aconseguir la seva desaparició. Però quan s'acabà aquest grotesc episodi de la política espanyola, la U.S.C. es reconstituí ràpidament, repregués les seves activitats socials i polítiques i obtingué l'adhesió d'una part de l'opinió pública catalana, enviant una nombrosa representació al Parlament Espanyol i jugant un paper important en l'organització del nou estat i en les institucions catalanes i republicanes.

Posteriorment a la U.S.C. es constituí el Bloc Obrer i Camperol, partit netament català, de ideologia socialista revolucionària, situat a l'esquerra de la U.S.C. El B.O.C. trobà igualment una acollida fervent entre els treballadors que no havia pogut atreure la U.S.C., i un dels seus antics líders fou elegit al Parlament espanyol en les darreres eleccions de la República.

L'esclatant reeixida de la U.S.C. i del B.O.C., igualment que la fallida del P.S.O.E. a Catalunya s'expliquen per les raons següents: Catalunya, per bé que incorporada per força el 1714 a l'Estat Unitari Espanyol ha conservat intactes el seu esperit nacional, la seva llengua, el seu caràcter particular i diferent dels altres grups ètnics peninsulars; i la seva aspiració constant vers la plena autonomia aspiració en part realitzada per la República Espanyola. Cap partit polític espanyol, proletari o burgès, ha aconseguit mai arrelar a Catalunya, igual que no ho han aconseguit les altres manifestacions de la vida política, social i cultural castellana. El poble català no sent cap mena d'animadversió contra els altres pobles d'Espanya i acull fraternalment un nombre crescut d'inmigrants espanyols, els quals són fàcilment assimilats. L'esperit català, impermeable doncs a la influència castellana, manifesta així una forta personalitat nacional i una cultura intel·lectual i artística vigorosa, la qual és paral·lela a la de Castella, però que no pot confondre's-hi.

Expossem realitats evidents, conegudes de tot-hom, sense prejudicis partidistes ni nacionalismes exacerbats. Si algú tingué dubtes, els esdeveniments recents que culminaren en una vaga general obrera, afavorida per totes les classes socials, revelen una disconformitat total amb el règim franquista la qual no s'ha manifestat fins ara enlloc més d'Espanya, exceptuant darrerament el País Basc. Cal remarcar que Catalunya és el poble que té el nivell de vida més elevat, i que suporta el pes més feixuc de les forces d'opressió. Tot això prova que Catalunya té una personalitat definida i que la conserva per damunt de les ideologies polítiques, dels contactes seculars i de les experiències, felices o desgraciades, viscudes en comú amb els altres pobles peninsulars.

I això no és la obra de cap grup, de cap tendència de cap voluntat precisa, és la obra de la natura, de la història i del desenvolupament social, contra totes les opressions i tortures imaginables.

*

Després de l'ocupació de Catalunya, el 1939, els socialistes catalans que procedien de la U.S.C. o del B.O.C. — alguns dels quals foren presoners de les intrigues moscovites, i altres foren violentament perseguits per l'estalinisme — es reuniren a Tolosa i fundaren una nova organització, fruit de les experiències passades, el Moviment Socialista de Catalunya, el qual, igual que els dos partits anteriors ha obtingut una ràpida influència entre els treballadors i els intel·lectuals catalans fidels al socialisme que restaren a l'Interior. L'obra portà els seus fruits i el M.S.C. es feu un dels grups més actius en la lluita per la democràcia i pel socialisme. Nuclis importants de les joves generacions catalanes, obrers i estudiants, s'han incorporat a la seva actuació. Marxen units amb els grups de socialistes que posseïm a França, Anglaterra, Bèlgica, Venezuela, Mèxic, Xile i Argentina.

Des de 1946 es publicà a França el periòdic ENDAVANT, òrgan del M.S.C., del qual es publiquen igualment edicions a l'Interior. ENDAVANT és llegit amb interès pels catalans exiliats i pels de l'Interior i ha pogut influenciar

l'opinió pública catalana i encoratjar l'oposició a la dictadura franquista. Podem dir sense exagerar que és en bona part gràcies al M.S.C. que el proletariat català resta impermeable a la propaganda comunista i que l'aparell que Moscú creà amb el P.S.U.C. és en plena descomposició.

Per totes aquestes raons creiem que el M.S.C. deu ésser admès a la Nova Internacional, on li escau una plaça específica entre les diverses representacions nacionals, puix Catalunya ha aspirat sempre a ésser admesa a la gran família internacional socialista. La tradició de la vella internacional socialista era d'ajudar als pobles oprimits a recobrar llur independència. Nosaltres no demanem tant, car el M.S.C. no té finalitats separatistes; demana simplement col·laborar amb la comunitat internacional sense plantejar problemes polítics particulars. No creiem ésser indispensables, però estem convençuts que tant com el M.S.C. no serà a la Internacional, una part no negligible del socialisme europeu, restarà indugudament exclosa de l'obra comuna, la qual deu ésser acabada reconeguent els drets de cadascú i els deures de tots.

Amb les millors salutacions socialistes, restem sincerament a la vostra disposició.

El Comitè Executiu del Moviment Socialista de Catalunya.

Una lliçó i una esperança

Confesem que mes d'una vegada havem desesperat que el Socialisme i el mon democràtic, fossin a temps per parar d'un costat el renaixement del feixisme i de l'altre, l'imposició de la terror stalinista. Avui obrim el cor a l'esperança, el Treballisme anglès planta cara a totes les travetes que li posen uns i altres. Una lliçó per tots els treballadors, un deure de solidaritat i d'unitat d'acció s'imposen.

L'església espanyola

(Vé de la quarta pàgina)

L'Església espanyola sempre al costat del més fort, cerca situar-se a mig-cami entre els perdents segurs i els guanyants futurs. I a mesura que la situació evolucionarà la seva línia de conducta s'anirà afermant i a l'hora de l'acte final de la gran tragèdia, quan el poble espanyol arribarà al terme de la seva sofrança l'Església hi serà present, per tractar de treure el màxim possible del triomf.

Quan Catalunya, Euzkadi, Navarra i Castella han parlat amb una veu mascle, l'església ha comprès que era l'hora de les grans decisions.

Si en matèria de cataclismes polítics econòmics i socials hi ha una lògica, el poble espanyol farà a l'Església els honors que la seva conducta ha creditat.

M. CAYOLA.

Le gérant: A. IBORRA.

Société Parisienne d'Impressions
4, Rue Saunier. — PARIS (IXe)

La nova internacional

A la vella ciutat prussiana de Frankfurt sobre el Mein, pàtria de Goethe, on tradicionalment es reuneixen els compromissaris per l'elecció dels sobirans germànics, acaba de celebrar-se, del 28 de juny al 2 de juliol, una reunió de partits socialistes de trenta quatre països diferents la qual tenia per objecte la proclamació de la nova Internacional Socialista i dels principis ideològics i pràctics que han d'inspirar-la. L'assemblea ha tingut l'èxit que s'esperava i la nova Internacional ha quedat constituïda sota la presidència del Secretari del Partit Laborista britànic, Morgan Phillips, qui ha rebut de mans de Eric Ollenhauer, vicepresident del Partit Socialdemòcrata alemany, la bandera vermella amb la inscripció « Internacional Socialista ».

El COMISCO (Comitè de Conferències Socialistes Internacionals) que va constituir-se després de la darrera guerra mundial resta com una mena de Consell general de la nova organització.

La primera Internacional va nomenar-se « obrera » i va fundar-se a Londres en 1866. Va sostenir-se fins al 1872, quan la dissidència anarquista de Bakunin va fer impossible la unitat dels treballadors de tot el món. Des d'aleshores s'han creat distintes internacionals obreres, però la Internacional Socialista ha perdurat, reconstruïda després de cada guerra mundial. La seva persistència té una significació molt clara, particularment des de la creació de la Tercera Internacional a Mèxic en 1921, perllengament del Comintern creat dos anys abans i dissolt durant la darrera guerra, reconstituït en 1947 a Polònia sota l'anagrama de Cominform.

La significació essencial podria resumir-se així : els anarquistes vclien suprimir les nacions i reemplaçar el concepte collectivista a tota altra distinció humana ; els comunistes accepten el principi de les nacionalitats però ho sotmeten tot a la direcció infal·lible de Mos-

per M SERRA I MORET

cú, seu de la revolució ; els socialistes reconeixen les varietats nacionals i, respectant la llibertat de cada una, tracten d'harmonitzar-les i coordinar-les per tal d'aconseguir la transformació social de totes.

Comprenem que és difícil de fer la distinció entre Estat i nació i que per esperit de simplificació s'accepti la denominació estatal com el fet diferencial de cada partit. Ho compreнем, però no ens hi avenim. La cultura general és prou elevada per a reconèixer que les varietats, sobretot del punt de vista social, no les determina l'existència sempre precària i intrascendent d'un Estat qualsevol, sino les característiques ètniques, històriques i culturals que mantenen i justifiquen l'existència d'una comunitat. El progrés es basa en el coneixement dels factors vitals i la simplificació dels processos funcionals. L'Estat és generalment un artifici interposat entre la nació i el món.

El socialisme té per missió suscitar i resoldre problemes vitals que no es resolen simplement a la producció i distribució de la riquesa. En menys de cent anys ha acomplert una tasca immensa i ha donat vida i forma a totes les milleres i avantatges socials que coneix el món modern. No tot es pot fer alhora, sobretot quan la vessania dels homes complica els problemes i obliga a fer la guerra o preparar-se per a fer-la. Però la Internacional Socialista renaixent passarà en la balança de la pau i contribuirà eficaçment a simplificar els problemes i fixar-los en els termes justos de progrés i justícia i reacció i crim. Quan les negrors d'aquesta hora s'hagin esvaït, confiïm que les constel·lacions socialistes, per a ésser autènticament internacionals, no ignoraran el nom i el sentit de Catalunya.

L'ESGLÉSIA ESPANYOLA

per M. CAYOLA

Ben present està a la memòria de tothom el paper que ha jugat sempre l'església en la vida interna de molts països, i sobretot a Espanya on les seves intervencions han estat sempre decisives.

A l'esclatar la guerra civil del 1936 sino hi havia complicitat manifesta era degut a l'inseguretat de l'aventura, però hi havia un consentiment prou eloqüent per que ningú es fes il·lusions. La seva actitud provocà aleshores una vaga de repugnància en els mitjans més clarividents del catolicisme mundial. L'escriptor francès Bernanos en fou el fogós portaveu.

Una vegada la guerra acabada : els destins del país a les mans de la xurma franquista, l'església espanyola tot doblegant l'esquena en senyal d'acatament, s'apressà a ocupar un lloc a la nau imperial amb penó de fletxes : jou.

Ni les hores tristes, de sang, llàgrimes ; i misèria de la post-guerra ni els assassinats, venjances i tota mena d'abjeccions comogueren la curassa de l'església espanyola. Ni l'escarni a la llibertat, a la justícia i al dret significaren el més petit gest de temperança, de moderació de reprobació. Entretant Espanya s'enfonsava cada dia més profundament a l'abim. L'església espanyola agafada del braç del franquisme ha contribuït i col·laborat a ruïnair i desacreditar el país. Tot ha estat envaït, desnaturalitzat, mistificat. De la religió n'han fet un carnaval grotesc, xavacà. Res no ha estat respectat. L'apoi al règim li ha valgut la llibertat d'acció la més inversemblant. Ella ha viscut al costat de la misèria, la corrupció el *chantaje*, la tuberculosi, l'amoralitat, sense donar al poble el més petit ajut, el més petit encoratjament. Espanya sencera convertida en un immens « pudridero » amb l'església com encensor. Tot ha estat possible amb el beneplàcit de l'església : la « invasió moresca amb un sagrat col·lit al pit ; la fanfàrria italiana ; l'orgull teuto.

Gens de pietat pels, rojos. Gens de perdó ni de reconciliació. I sobretot gens d'oblit Heus ací el seu lema. Però heus ací que el poble tot d'una, el poble d'un xotrac romp les primeres malles de la cadena que l'oprimeix. El núvol de la revolta enfosqueix l'horitzó. I la església es dona compte de sobte que l'Espanya imperial no és més que un *bluff* i que corre el perill d'anarse'n en orris. L'església admet la possibilitat d'una ensulsiada sense glòria ni honor. L'església coneix la reacció d'un poble abocat als límits de l'exasperació. I abans que aquests símptomes plasmin en una realitat inesperada, astutament pren posició. No pas obertament encara, contra el règim, sino demanant quelcom d'impossible per tot estat totalitari : llibertat de crítica, caritat, justícia.

(Passa a la tercera pàgina)

L'ATAC ES PRECISA

per l'ANTON

El capitalisme internacional, sense escrúpols ni vergonya, va precisant de dia en dia, que no vol cedir cap punt del privilegi que manté sobre els pobles i les persones. Com un raguèr de polvora es van succeint arreu del món una sèria de fets, que la classe treballadora d'arreu es comença a preguntar que talvegada no son pas tots provocacions comunistes, i que la bèstia negra de l'arcaica reacció i te ben posada la mà. Això no ens espantaria si el món democràtic — diguem les classes mitges, tècnics, alts empleats i petits comerciants, en gran majoria sincerament democràtics, — vegessin clarament que afi de compte, no deixen d'ésser unes víctimes, san-vich i que els que'ls fan viure no son els milers de privilegiats sense escrúpols si no els milions i milions de treballadors. Del costat de la classe treballadora, creiem que es arribada l'hora de l'esforç de l'unitat d'acció, al capdevall, les diferències que ens separen, no són més que petites variacions d'interpretació d'un mateix desig ideològic de superació de la societat. Que son aquestes petites dife-

rències al costat del gran perill que correm tots plegats de que el capitalisme militar y feixista, amb la vergonyosa benedicció dels nous mercaders de les Esglésies, vagin consolidant un a un tots els dictadors que sofreixen els pobles, per al capdevall imposar-nos una guerra ?

I una guerra per a qué ? Per fer la felicitat dels homes ? o per desamorir, zarlcs encara més i reduir-los de bell nou a l'estat d'esclavatge ?

Poca cosa ens queda als occidentals a defensar, però certes el que ens queda debem defensar-ho aferrissadament i com sigui, però no contra un possible invasor — si bé, ja ens veurem les cares — si no cont a l'enemic que ja tenim a dintre l'egoisme d'un capitalisme despòtic i intolerant, que a fi de compte és el més grand aliat del possible invasor de l'occident. Tot plegat això no serà res si a temps, l'unitat d'acció de la classe treballadora es dempeus.